

Traumatológusok kongresszusa

A balesetet szenvedettek 40 százaléka kézsérülésekkel kerül kórházba, többségükben munkaerejük teljében levő fiatalok, munkaképes korosztálybeliek. E sérültek gyógyításával kapcsolatos kérdésekkel foglalkozik többek között a Magyar Traumatológus Társaság szerdán megkezdődött nemzetközi kongresszusa.

A Kereskedelmi Kamara épületében megnyílt négy-napos tanácskozáson, amelyet a hazai sebész társadalom tudományos szervezete a svájci, az osztrák és NSZK-bei szakembereket tömörítő német kézsebészeti társasággal közösen rendezett — a résztvevők több mint 200 előadás keretében cserélik ki tapasztalataikat.

Autóval Bulgáriába

Továbbra is forintért vásárolhatnak benzinjegyet az Ibusz, a Cooptourist és a Volán Tourist irodáinál a Bulgáriát úticélul választó autós turisták — jelentették be szerdán a „Gépkocsival Bulgáriába” címmel megrendezett kiállításon a Ganz-MÁVAG Művelődési Házban. Ilija Mesztorov, a Bolgár Idegenforgalmi Bizottság magyarországi képviselője elmondta, hogy Magyarország és Bulgária között élénkül az idegenforgalom, az elmúlt évben 226 ezer magyar vendég fordult meg a bolgár tengerparton és más tájakon.

Dóctól Magyarorszáig

Jön a tanyaszínház

Nyáron bekopogtat Csongrád megyébe, Szeged járás falvaiba is a tanyaszínház. A megyei tanács hathatós anyagi támogatással karolta föl az akciót, a Bács megyei művelődési központtal közösen 10–10 előadást terveznek a két megyében. Július 22–31. között este hét órától sorrendben Dócon, Tömörkényben, Pusztaszerezen, Ópusztaszeren, Bakson, Csanyteleken, Balástyán, Felgyőn, Nagytőkén és Magyarvároson tart előadásokat a fiatal kecskeméti, kaposvári, szegedi színészekből, főiskolásokból, zenészekből verbuválódott lelkes kis csoport. Nagyrészt tehát olyan helyeken, ahová a hivatalos színházak tájékoztatásai — kellő színpadkörnyezet hiányában — aligha jutnak el. A program technikai részét tegnap beszélték meg Szegeden, a megyei tanács művelődésügyi osztályán, ahol Szendrő Iván színművész az érdekelteket tanácsos szakembereit, művelődési otthon-vezetőit is tájékoztatta.

A tanyaszínház ötlete jó hét-nyolc esztendeje született, nyári szabadságukat országjárással töltő, autóstoppozó, víkendező fiatal teatristák körében, akik kisebb településeket, falvak pedagógusait, kulturális, termelőszövetkezeteit keresték föl. Az első előadást éppen Szendrő Iván tartotta egykori évfolyamtársával, Harasnyai Gáborral, Balástya környékén, a helyi művelődési otthon nem kevés leleménnyel megáldott vezetőjének, Kiss Istvánnak szervezői segítségével. Kézdeben középkori francia vásári komédiákat adaptáltak, eleve-nítették meg, kemény színészi eszközökkel, tehát szóki-mondóan, ha kell vasok, életszagú, közvetlen formákat sem számúzva a játék stílusából, nemegyszer ad

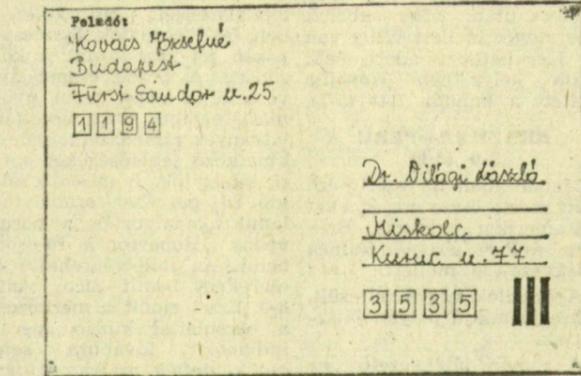
Megint kopog a holló

3. Változás a címben

A legföltűnőbb változás, hogy a borítékon vagy levelezőlapon három piros csíkot találunk. Fontos utasítást ad a gépnek a három csík, de külön gondunk ne legyen vele. Filctollal, gumibélyegzővel vagy háziyomdával kár lenne pótolni azon a borítékon, amelyiken még nincsen, mert itt a festék színösszetétele igen fontos. Tehát hiába dolgozánk.

Azt kéri csupán a posta, hogy az irányítószámról soha ne feledkezzünk meg, de ne oda írjuk, ahová eddig. A cím végén, külön sorban keresi a gép a számokat, leolvasó szeme csak azt a részt pásztázza, oda kell tehát írunk. Ha írógéppel írjuk, nincs külön tudnivaló, ha azonban kézzel címezzük, bele kell írunk a borítékra nyomott álló kis téglalapokba. Használhatunk ceruzát, töltőtollat, golyótollat, filctollat (1 milliméterig), lehet fekete, kék vagy lilá. Más szín a gépi leolvasást akadályozza.

Ha a feladót ezután is a boríték bal alsó sorába írunk, előfordulhatna, hogy saját irányítószámunk arra a területre esne, amelyiken a gép a cím irányító számát keresi. Előadódhatna, hogy a kettő közül a miénket választaná, és a levél szépen visszajönne a feladóhoz. Mennyi mindent gondolhatnánk ilyenkor? Elköltözött az illető, vagy rosszul írtuk a címet? Sok kavarodás származna belőle, és mindenképpen kétséges helyzetben rossz döntés elé ne állítsuk a feldolgozó

Csupán ennyit változik a címzés

gépet, a feladót ezután a boríték, illetve levelezőlapon bal felső sarkába írjuk, mint régen. Saját irányítószámunk természetesen ott is az utolsó sorba esik.

Végeredményben csupán ennyit kell tudnunk ahhoz, hogy „kéz alá dolgozzunk”, illetve még néhány ebből következő apróságot. Fiókbérlők, illetve kiemelt fiókbérlők utca és házszám helyett a postafiók számát írják, de az irányítószám ezekben is önállóan adja az utolsó sort. Ha külföldre küldünk levelet, vigyáznunk kell. Más szízzel írnak másutt a címet, azt természetesen nem reformálhatjuk meg. Írjuk úgy, mint eddig, csupán arra ügyeljünk, hogy a külföldi irányítószám véletlenül se kerüljön az utolsó sorba. Ha ott számot talál a gép, hazainak tekinti, és besorozza valamelyik itthoni

csomagba. Aprócska jellel viszont fölívhatjuk a figyelmét, hogy ez a levél külföldre megy: az irányítószám helyett egyetlen X-et írunk az utolsó sorba. Ha kézzel írjuk, akkor az első kis téglalapba.

A külföldre küldött levél bal felső sarkába ugyanúgy írjuk a feladót, mint az itthoniakra, csak az irányítószám elé egy nagybetűs H-t írunk, például így: H-6723.

Horváth Dezső

(Folytatjuk.)

Vagy ezt, vagy semmit...

En ezt a kiállítást már láttam valahol; talán tavaly, talán tavalyelőtt... de határozottan az az érzésem, hogy láttam ezt a kiállítást. Ismerősnek tűntek a munkaruhák, az overallok, a cipők, a köpenyek.

Csak arra tudok persze gondolni, hogy a munka- és védőruházati cikkeket gyártó iparra már nem jellemző a bázisszemlélet, legalábbis ami a választékot illeti...! Évről évre ugyanazokkal a cikkekkkel rukkolnak ki. (Már amennyiben önmaguk ismételtetését lehet rukkolásnak nevezni; hórukkolásnak talán inkább...)

Mint később kiderült, valóban jól gondoltam; a Technika házában tegnap nyílt és ma is nyitva tartó munka- és védőruházati kiállítás szinte semmi újat nem hozott. Amit mégis láttam hegesztőknek való, szikrától óvó sertésbőrrel készült védőruhát kétezerkétszáz forintért, világosszürke színben! Lángmentes munkaruhát. Ára 833 forint. Sok

vagy kevés, lehet vitatni. A többi cikk évek óta forgalomban van. Így a nappalról szabott férfi bőrkabát is, melyről itt tudtam meg, hogy tulajdonképpen ez is védőtöltőzék. Hát engem mindenről meg lehet győzni...

A cipők és bakancsok viszont egyenesen megrémítettek. Ha már munkásoknak készült, legyen örömtől? Ez volt az érzésem ugyanis, no meg, hogy én biztosan fel nem venném egyiket sem.

Végezetül még egy apróság. Igaz, hogy a kiállítás csak két napig tart nyitva, igaz, hogy a munkaruha nem szmoking, vagy nagystélyi, de egy kiállításon azért annyit elvárna a látogató, hogy ne gyűrött overallokban gyönyörködjenek... Az egész dolog persze orvosolható lett volna, mondjuk azaz, hogy valaki fog egy vasalót... De ne ábrándozzunk! Arra kell gondolni, hogy a munkaruhának nem kell reklám. Vagy ezt veszi a dolgozó, vagy nem kap mást.

Petri Ferenc

Vizsgaidőszak

Még két nap. Visszaszámolás: úgy vagyunk vele, akár katonák a leszereléssel, csak esetleg fordított előjellel. Ennyi van még addig a napig. Bár jól tudom, butaság ebből nagy ügyet csinálni. Túl leszünk rajta és kész. Ha naplót írnek, a mai napot könnyen el lehetne intézni.

Fél tízkor kászálódtam föl, a jegyzeteket kabán levertem az éjjeliszekrényről. Megszólt volna a tudatalatti? Ebéd után csak elővettem azokat, s mielőtt kinyitottam volna az eisőt, már a betűk formáját is előre láttam magam előtt. Becsülettel végigolvastam. Háromszor. Végigolvastam? Átfutottam, átprésztáztam, átcsókoltam rajta. Fél négy. A szokásos harmadik kávé. Négy után zene. Az utcáról behallatszik a forgalom. Ek-kora zaj van itt? Hogyhogy idáig nem hallottam? Oda-kint emberek járnak, sietnek, beszélgetnek. Egyetlen egynek sem jelent a világon semmit az a holnaputáni jú-niusi nap, kétszer 24 óra múlva. Igaz, már nincs is

annyi. Egye fene, elmegyek jární egyet. Újra otthon, hét óra el-múlt, vacsora elkötve. Té-vét kéne nézni. Még egyszer átfutom az utolsó ötven ol-dalt.

Másnap. Több mint tíz na-pom volt, ennyire kevés lett volna? Uram, atyám, hiszen én nem tanultam semmit. Próbálgattam reggel kérde-zni magamtól egyet-mást. Nem valami jól megy. Újra a jegyzet, az éhség követel-őzéseire hagyom abba.

Délutánig eszelős töprengés. Milyen ember is ez? Amit hallani róla, semmit sem mond igazából, szubjektív ítéletek jobbról-balról. Különbösen is mindnyájan mindent utána mondtak. Ezeket nem lehet számitás-ba venni. Két fél évig tar-tott előadásokat. Úristen, ha rájón, hogy nem jártam va-lami sokra... Próbáljuk csak felidézni, milyen is volt akkor. Tulajdonképpen hig-gadt ember benyomását kel-tette, de az a nagy ránc az orra fölött, az kegyetlenség jele... Nagv. széles tenverei vannak, emlékszem, ahogy rátámaszkodott az asztal lap-jára. Persze, a holnapi hangulata. Fene tudja, milyen lesz. Hogy engem nem na-gyon szeret, ez biztos. Em-lékszik rám, hogyné emlé-kezne. Egyszer dumáltunk hátul, abba is hagyta, a csöndre eszméltem föl, aho-gyan csak nézett a szemüve-ges fölött. Na, kész. Akár el is pakolhatom ezt a sok is-tenverte papírt innen.

A Feri szerint puskázni lehet nála. Most kezdjek neki cetliket firkálni? Mind-egy, valamit csak segít. El-ső, második, harmadik, ne-gyedik. Nincs türelmem to-vább. Rádásul nála nem húzni kell, ő adja a tételt. Ha jól a szemébe nézék előtte... A lélektan törvé-nyei szerint ez pillanatnyi zavaró hatást kelt, így úrrá tudnék lenni a helyzeten. Vagy a másik... De uram-isten, gyerünk, ne zagvál-junk össze mindent. Igaza van a többieknek, teljesen fölösleges ennyit foglalkozni az egészséggel, végtére nem verre megy a dolog, ha ki-rúg, kirúg, megyek úvézni. Úgyis azt mondják, nem egyetemista az, akinek eny-nyi év során nincs legalább egy. Na, ugye.

Már sötét van. Csak egy éjszaka, egyetlenegy! Hát, én nem maradok fönt. Ha-nem holnap... délután! Ez az. Nem csinálunk semmit. Elmegyünk strandra. Mozi-ba, esetleg estére discóba. Ki a világból. Kocsimba, sétál-ni, beszélgetni, aludni tizen-két órát. Mindegy.

Itt van hát ez a hodály. Hogy lehet egy „felsőokta-tási intézmény” ilyen ron-da?... A kávé ize iszonya-tosan keserűvé erősödik. Az ajtónál már várakoznak, mit bánom én, hanyadiknak me-gyek be! A halálraítéltnak is mindegy. Szinte várja, be-hunyt szemmel, minél ha-marabb csapjon le fejére s-bárd. A szatyrom tele a pa-pírokkal. Bevágyok valamit! Semmi értelme. Tegyük úgy, mintha elaltatták vol-na bennünket két-három órára...

Dél, napsütés, meleg. A sugárúton végigsöpör a hárs-illat.

— Lementél? Na?
— Négyes. Semmi különös. Elég link vizsga volt...

Domonkos László

Elektronikus mérlegek exportra — Hódmezővásárhelyről

Hódmezővásárhelyen, a METRIPOND Mérleggyár az idén ötszázmillió forint értékben készít különböző feladatokra és súlyhatárookra mérlegeket. Gyártmányaik fele korszerű elektromos és optikai mérleg. Termelésüknek hatvan százalékát exportálják. Képünkön: szerelik az elektronikus darumérleg vezérlő berendezését.

